

5) regularnie co miesiąc biuro winno przysyłać do właściwego państwowego urzędu pośrednictwa pracy sprawozdanie z akcji pośrednictwa pracy za miesiąc ubiegły, zawierające liczbowe dane, które ustali osobną instrukcją Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Państwowe urzędy pośrednictwa pracy winny conajmniej raz na pół roku dokonywać lustracji każdego ze społecznych biur pośrednictwa pracy, znajdujących się w jego obwodzie.

Art. 6. Osoby, winne przekroczenia obowiązków, z niniejszej ustawy wynikających, ulegają w drodze sądowej karze od 10 do 250 zł., o ile czyn odnośny nie stanowi przestępstwa, surowiej karanego w myśl innych obowiązujących ustaw. Niezależnie od powyższego sąd może je pozbawić prawa spełniania czynności w społecznych biurach pośrednictwa pracy na okres czasu do 3 lat za przekroczenia przepisów art. 2 i 4 oraz pozbawić odnośną instytucję, względnie organizację społeczną, prawa prowadzenia biura pośrednictwa pracy na okres czasu do 3 lat przez zawieszenie na ten czas odnośnego przepisu statutu, względnie udzielonego przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej zezwolenia.

Właściwe są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 7. Instytucje i organizacje, wykonywające pośrednictwo pracy, kierownik i pracownicy biur pośrednictwa pracy oraz wszelkie inne osoby, które poza przysługującymi im normalnymi poborami czerpią z akcji tych biur korzyści materialne dla siebie, uważani będą za zarobkowych pośredników pracy, uprawiających swój proceder bez pozwolenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej i jako tacy karani będą w myśl art. 17 ustawy z dnia 21 października 1921 r. o zarobkowym pośrednictwie pracy (Dz. U. R. P. № 88, poz. 647).

W wypadkach wyjątkowo ciężkich przekroczeń, wymagających natychmiastowych zarządzeń, Minister Pracy i Opieki Społecznej ma prawo zawiesić działalność społecznego biura pośrednictwa pracy do czasu wyroku sądowego, winien jednak sprawę skierować niezwłocznie na drogę sądową.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w miesiąc po jej ogłoszeniu. Z chwilą tą traci moc obowiązującą wszelkie przepisy sprzeczne z postanowieniami tej ustawy.

Na obszarze województwa śląskiego przewidziane w ustawie funkcje państwowych urzędów pośrednictwa pracy wykonywają komunalne urzędy pośrednictwa pracy.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Pracy
i Opieki Społecznej: *G. Simon*

586.

Na mocy art. 44 Konstytucji oglašzam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 12 czerwca 1924 roku

w przedmiocie uzupełnienia dekretu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy.

Art. 1. Dekret Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. z dnia 21 lipca 1919 r. № 29) uzupełnia się następującym postanowieniem, jako IV:

„Przy każdym biurze pośrednictwa pracy winna istnieć komisja, która wnioski swe oraz opinie co do działalności biura będzie komunikowała Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej; połowę członków komisji muszą tworzyć przedstawiciele pracowników, drugą zaś połowę — przedstawiciele pracodawców”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Pracy
i Opieki Społecznej: *G. Simon*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

587.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 4 czerwca 1924 r.

w sprawie zmiany względnie uzupełnienia niektórych postanowień niemieckich rozporządzeń, dotyczących demobilizacji gospodarczej w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Związkowej w przedmiocie demobilizacji gospodarczej z dnia 7 listopada 1918 r. (Dz. U. R. str. 1292) i § 5 niemieckiej ustawy przejściowej z dnia 4 marca 1919 r. (Dz. U. R. str. 285) oraz na podstawie art. 1 i punktu 9 art. 2 ustawy z dnia 16 czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemię górnośląskie Województwa Śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych ustaw oraz w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach (Dz. U. R. P. № 46, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1. § 2 niemieckiego rozporządzenia z dnia 8 listopada 1920 r. o środkach przeciwko zwijaniu i unieruchomieniu przedsiębiorstw (Dz. U. R. str. 1901) uzupełnia się przez dodanie następujących ustępów:

Ustęp 2. Wydalania, wychodzące poza ramy § 1 ustęp 1 lit. 2 są w okresach, przewidzianych w § 1 ustęp 2, dopuszczalne jedynie za zgodą Ministra Pracy i Opieki Społecznej względnie osoby, przez niego upoważnionej. Jeżeli pracodawca w powyższych okresach nie może w pełni zatrudnić pracowników, zarządzi Minister Pracy i Opieki Społecznej, względnie osoba, przez niego upoważniona, skrócenie czasu pracy poszczególnego pracownika (rozłożenie pracy) na przeciąg tych okresów. Przy takim rozłożeniu czasu pracy pracownika nie może jednak wynosić mniej, niż 24 godziny na tydzień.

Ustęp 3. W razie rozłożenia pracy, pracodawca ma prawo obniżyć zarobki lub płace pracowników odpowiednio do skrócenia czasu pracy, jednak dopiero od chwili, w której dopuszczalna jest zmiana warunków pracy w myśl ogólnych postanowień ustawowych lub umownych.

Ustęp 4. Utrzymuje się w mocy prawo do zwolnienia bez wypowiedzenia z przyczyn, uprawniających ustawowo do wypowiedzenia stosunku pracy bez przestrzegania terminu wypowiedzenia.

Ustęp 5. Zwolnienia, które byłyby nieważne przy przestrzeganiu obowiązku ich zgłaszania, są również nieważne wówczas, jeżeli temu obowiązkowi zadość nie uczyniono.

§ 2. Ustępowi pierwszemu § 12 rozporządzenia Ministra Pracy o przyjmowaniu i wydalaniu robotników i pracowników podczas okresu demobilizacji gospodarczej z dnia 12 lutego 1920 r. (Dz. U. R. str. 218) nadaje się brzmienie następujące:

Wydalania celem ponownego przyjęcia pracownika (§§ 3, 5, 7) lub celem zmniejszenia ilości pracowników ponad 5% ich liczby miesięcznie przeprowadzone być mogą tylko, jeżeli pracodawca z powodu warunków produkcji nie może zatrudnić dotychczasowej liczby robotników przy jednoczesnym skróceniu ich czasu pracy (rozłożeniu pracy) nie poniżej 24 godzin tygodniowo i to za zgodą Ministra Pracy i Opieki Społecznej, względnie osoby, przez niego upoważnionej:

Ustępy 2 i 3 pozostają bez zmiany.

Dodaje się ustępy 4 i 5.

Do liczby 5%, wymienionej w ustępie 1, nie wlicza się osób, które mają zapewnioną dostateczną, wystarczającą na utrzymanie rentę inwalidzką lub stałą zapomogę, rentę zastępującą. Kategorie pracowników, które podlegają temu przepisowi, określi Minister Pracy i Opieki Społecznej lub osoba przez niego upoważniona. Nie podlegają oni przy wydalaniach ograniczeniom ustępu 1-go.

Przepisy ustępu 4-go nie ograniczają praw inwalidów, zastrzeżonych w ustawie o zatrudnianiu ciężko uszkodzonych z dnia 6 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. str. 458) i rozporządzeniu z dnia 21 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. str. 591) w przedmiocie wykona-

nia §§ 5 i 10 ustawy o zatrudnianiu ciężko uszkodzonych z dnia 6 kwietnia 1920 r.

§ 3. § 14 rozporządzenia Ministra Pracy o przyjmowaniu i wydalaniu robotników i pracowników podczas okresu demobilizacji gospodarczej z dnia 12 lutego 1920 r. (Dz. U. R. str. 218) skreśla się.

W pierwszym ustępie § 19 tego rozporządzenia skreśla się po słowie: „postanowienia §” — „§ 14 i”.

Ustęp 1 § 22 tego rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

Spory, wynikłe przy stosowaniu § 12 w wypadkach wydań celem zmniejszenia ilości pracowników oraz § 13 rozstrzyga Minister Pracy i Opieki Społecznej lub osoba przez niego upoważniona; dla pozostałych zaś sporów, wynikłych przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia, właściwy jest wydział Pojedynczy przewidziany w § 15 rozporządzenia o umowach zbiorowych, komitetach robotników i pracowników i o załatwianiu sporów z dziedziny pracy z d. 23 grudnia 1918 r. (Dz. U. R. str. 1456) i to wyłącznie, o ile spory dotyczą pretensji o ponowne przyjęcie (§§ 3 do 8 ust. 1, § 11) lub o przedłużeniu albo wznowienie stosunku pracy (§§ 10, 12 i 19). Właściwość terytorjalną Wydziału określa siedziba zakładu lub biura przedsiębiorstwa.

W § 23 w ustępie 2 tego rozporządzenia skreśla się w nawiasie „(§§ 10, 12, 13, 19)” paragraf „13”.

§ 4. Ministra Pracy i Opieki Społecznej upoważnia się do wydawania niezbędnych przepisów wykonawczych, jako też do wydawania rozporządzeń, zmieniających rozporządzenie niniejsze, jako właściwą władzę centralną w rozumieniu § 2 rozporządzenia Rady Związkowej z dnia 7 listopada 1918 r. (Dz. U. R. str. 1292).

Uprawnienia komisarzy demobilizacyjnych, przewidziane w obowiązujących przepisach prawnych, będą wykonywane od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, który może je przekazywać w całości lub w części osobom, przez niego wyznaczonym.

§ 5. Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do wydania jednolitego tekstu rozporządzeń z d. 8 listopada 1920 r. (Dz. U. R. str. 1901) i z d. 12 lutego 1920 r. (Dz. U. R. str. 218) z uwzględnieniem wyżej wprowadzonych zmian.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Kierownik Ministerstwa Pracy
i Opieki Społecznej: *G. Simon*